

saa vidt, at man stiller dem bedre end de ægte. Thi det skulde vi dog vel alle være enige om, at hvor gerne man end vil hjælpe de uægte Børn, skulde dog de ægte vedblive at være Nr. 1.

Det er fra flere Sider blevet sagt, at Moderen burde altid være pligtig at opgive Faderens Navn. Jeg tvivler om, at det er rigtigt, og om man ikke derved griber stærkere ind i Moderens Ret og Moderens Forhold, end det for Barnets Skyld er nødvendigt. Man maa huske paa, at det er ikke gjort dermed, at Moderen opgiver Faderens Navn. Skal det betyde noget, maa man tillige have slaaet fast, at Opgivelsen er rigtig. Man maa have fat i Faderen, som Moderen opgiver, og der vil i alle Tilfælde, selv om det ikke ellers behøves, blive Rettergang og offentlig Undersøgelse om, hvem der er Fader til Barnet, og om den Mand, som Moderen opgiver, er Fader eller ikke. Det vil i mange Tilfælde volde store Ulemper og, jeg kan godt sige, Skandale for Moderen baade under smaa og store Forhold. Thi under smaa Forhold er man som Regel ikke en Smule mindre streng overfor den Sag, der her er Tale om, end man er under store Forhold. Og efter min Mening vil det ikke have saa overordentlig stor Betydning for Barnet. Dertil komme alle de mange Tilfælde — og der er mange flere, end man tænker sig, man har vel af og til haft Lejlighed til at høre derom, jeg har i alt Fald i min Stilling haft Lejlighed til at se meget deraf —, hvor Moderen, selv den bedste Villie forudsat, som ingenlunde altid er til Stede, vil have meget vanskeligt ved at opgive, hvem der er Faderen, fordi der er flere, der kunne konkurrere derom, og i saadanne Tilfælde vil man komme ind paa en meget vanskelig og meget pinlig Undersøgelse, ikke blot for de paagældende mulige Barnefædre — dem har jeg ikke noget tilovers for —, men for Moderen og Moderens Slægt uden dog at gavne Barnet det mindste. Jeg har derfor ment, at man skulde blive staaende ved det, vi allerede nu have, nemlig at Moderen, saa snart der er Spørgsmaal om Underholdsbidrag, maa opgive den, hun sigter for at være Fader, og at han da enten maa betale eller fri sig ved Ed.

At han betaler, beviser endnu ikke, at han er Fader, kun, at han kan være det. Først naar man kommer saa langt, som ogsaa foreslaaet i Forslaget, i visse Tilfælde at give Barnet en Arveret efter Faderen, kan man ikke nøjes med Mulig-

heden for, at han er Fader, men maa have en saa stor Vished, som man efter menneskelige Forhold kan faa. Jeg tror, at man, naar det vel overvejes, vil finde, at det er et noget tvivlsomt Gode, man giver Barnet, og en meget stærk Indgriben i Moderens Stilling, naar man vil tvinge hende til altid at skulle opgive Faderens Navn. Naturligvis, naar man holder paa, at det uægte Barn skal føre Faderens Navn, er man nødt til at have fat i Faderen for at slaa fast saa stærkt, som det overhovedet er muligt, hvem det er. Men den store Række af Tilfælde, hvor det vil have sin Vanskelighed, og hvor det vil genere Moderen og adskillige andre ret stærkt, synes mig at tale stærkt imod, at man skulde gaa ud fra, at uægte Børn skulde føre Faderens Navn. Og jeg anser det ogsaa for et meget tvivlsomt Gode for Barnet. Skal Barnet nemlig have en Ret til at føre Faderens Navn, maa det ogsaa have en Pligt dertil. Ved ægte Børn spørger man ikke, om de ville føre Faderens eller Moderens Navn. De skulde føre Faderens, saa længe der ikke bliver Spørgsmaal om Navneforandring. Og for de uægte Børn maatte Forholdet selvfølgelig blive det samme. Med Retten maatte følge en Pligt. Og i mange Tilfælde vil Barnets Stilling som uægte netop derved blive slaaet fast for alle og enhver i det daglige Liv. Har Moderen et Efternavn og Barnet et andet, er det netop en Pegepind for alle sladderlystne til at anstille Spørgsmaal og Betragtninger over, hvori det dog kan ligge, at dette Barn og denne Moder have forskelligt Efternavn. Dertil kommer, at Faderens Navn, selv om det er velklingende, ikke behøver at være noget Gode for dette Barn, naar der ikke dermed følger andet end blot dette at have dette Navn, thi jo mere kendt et Navn er, desto mere ville Folk overalt, hvor Barnet træder frem i Verden, baade som Barn og siden som voksen, give sig til at spekulere over, hvordan det nu i Grunden er kommet til dette Navn. Jeg tror, det er noget, det dog er værd at tænke lidt over.

Det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) henstillede, om man ikke kunde indføre obligatorisk Anmeldelse af Svanerskab. Dette vilde jeg være meget bange for at foreslaa, idet jeg tror, der vil komme mange slemme Følger ud deraf. Paa det Omraade, det her drejer sig om, er det i det hele saaledes, at man maa gaa frem med stor Varsomhed, fordi de Forholdsregler, man tager til een Side for at gavne, saa overmaade let kunne slaa ned